

Fodroczy izjavi, da se ne smatra pozvanim, da u ime hrvatskoga sabora pristane na Andrásyjev prijedlog, pa stoga predloži u hrvatskom odboru, da se o Andrásyjevu prijedlogu ima da izvijesti hrvatski sabor i njemu prepusti odluka. Iza toga biše odgođene sjednice regnikolarnih deputacija, koje se opet sastadoše u decembru 1869. Dne 18. dec. staviše Hrvati ovaj — kako ga nazivahu — ultimatum: „Da se odsjek unutarnjih posala odstupi Rijeci samoj, a bogoštovlje pridrži hrvatskoj autonomiji; isto tako i pravosuđe da ostane na Rijeci, kakovo je dosada bilo, to jest u drugoj i trećoj molbi u Zagrebu“. Ali uz ovaj „ultimatum“ staviše oni još i ovaj prijedlog: „ako se ovaj prijedlog (to jest „ultimatum“) prihvatiti ne može, onda neka se regnikolarne deputacije odgode do zgodna vremena, a dotle da gradom Rijekom upravlja centralna (naime ugarska ili zajednička) vlada“. Stojeći pred ovom alternativom, sasvim je prirodno, da su Madžari i Riječani otklonili hrvatski „ultimatum“ i odmah prihvatili ovaj drugi prijedlog. Kad se regnikolarne deputacije razidoše, ovlasti potom ugarski sabor 15. marta 1870. ministarstvo, da „dok se sporna pitanja konačno ne riješe, ono ustanovi provizorij tako, da imenovavši gubernatora na Rijeci, podjedno preuzme upravu grada Rijeke“. Iza toga primi hrvatski sabor 5. maja 1870. na znanje izvještaj svojih izaslanika, koji naglašivaše, da time „nijesu ni u čemu vezane ruke budućem hrvatskomu odboru, koji se ima iznova sastati“. Dne 20. jula konačno bi s 55 glasova protiv 10 prihvaćen riječki provizorij uz dodatak, da se „u svoje vrijeme“ opet imadu sastati regnikolarne deputacije i pitanje konačno privesti kraju. Ovako zaključeni provizorij traje upravo sve do danas. Međutim su Madžari ubrzo stali stvar drugačije shvaćati: došavši do provizorne uprave na Rijeci i uklonivši malo po malo sve ono, što je još podsjećalo na Rijeci na zajednicu s Hrvatskom, oni su riječko pitanje stali uzimati i provizorij tumačiti kao definitivno rješenje, ne htijući se odazvati ponovnim zahtjevima hrvatskoga sabora, da se nastavi vijećanje prekinutih regnikolarnih deputacija, kojih saziv treba da ministar predsjednik u sporazumu s banom predloži kralju.

Revizija nagodbe. Protiv nagodbenoga zakona diglo se u zemlji, čim je bio poznat po izvještaju regnikolarne deputacije, veliko nezadovoljstvo, jer je daleko zaostajao ne samo za željama hrvatskoga naroda, nego i za onim stečevinama, na koje je on obiknuo bio u svom javnom životu poslije 1848. Ovo se nezadovoljstvo nije ublažilo ni